

UVOD

Brihat (Velika) Joga Vašišta ili Joga Vašišta Maha Ramajana, kako se još naziva, delo je od oko 32.000 sanskritskih dvostiha koji se tradicionalno pripisuju Valmikiju, autoru Šrimad Ramajane. To je dijalog između Mudraca Vašište i Šri Rame, u kome je izložena Advaita (doktrina o nedualnosti) u svom čistom obliku *ađate* (doktrine o nekreativnosti), sa živopisnim pričama između dijaloga. Ovo grandiozno delo sažeo je pre nekoliko vekova Abinanda Pandita, pandit iz Kašmira, na 6.000 dvostiha, koji se zovu *Lagu Joga Vašišta*. Ono je remek-delo samo po sebi, kao i originalni, Brihat.

Bagavan Šri Ramana Maharši često se pozivao na Joga Vašištu, a šest dvostiha je čak uvrstio u svoj *Dodatak četrdeset stihova* (stihovi od 21. do 27.).

Dalje sažimanje ovog dela davno je načinio nepoznati autor, na oko 230 dvostihova, podeljenih u 10 poglavlja, pod nazivom **Joga Vašišta Sara** (Srž Joga Vašište), čiji je prevod ovde predstavljen prvi put. Ovaj tekst je kao rudnik zlata, koji uvek može da se iščitava i da se nad njim meditira.

Izdavač

PRVO POGLAVLJE

BESTRASNOST

1. Pozdrav mirnoj blistavosti, beskrajnoj i neograničenoj prostorom, vremenom itd., - čistoj svesti koja se može spoznati samo iskustvom.
2. Ovaj sveti spis može da proučava samo onaj koji shvata: „Vezan sam a želim da budem slobodan“, kao i onaj koji nije potpuna neznalica, te onaj koji je već spoznao Istinu.
3. Sve dok Vrhovni Gospod nekoga konačno ne blagoslovi, taj neće pronaći ni pravog Gurua, niti pravi sveti spis.
4. Kao što se čamac umiruje, o, Rama, delovanjem čamdžije, tako se i metod za prelazak preko okeana samsare uči povezivanjem s velikim dušama.
5. Najbolje sredstvo protiv dugotrajne bolesti samsare je ispitivanje „Ko sam ja? Čija je ova samsara?“, koje u potpunosti leči.

6. Ni dana ne treba provesti na mestu koje ne poseduje drvo mudrog znalca Istine, što daje ukusno voće i obezbeđuje hladovitu senku.

7. Mudracima se treba obratiti čak i ako ne podučavaju, jer i njihovi neobavezni razgovori u dobrom raspoloženju sadrže mudrost.

8. Društvo mudraca pretvara prazninu u punoću, smrt u besmrtnost i nevolje u blagostanje.

9. Ako bi se mudraci brinuli jedino o svojoj sreći, kod koga bi oni, koji su izmučeni patnjama samsare, potražili utočište?

10. Ono što se daje, o, dobra dušo, dostojnom učeniku, koji je postao nevezan, stvarna je mudrost; to je istinski smisao svetih spisa, a takođe i sveobuhvatna mudrost.

11. Uobičajeni metod prenosa znanja se koristi samo da bi se očuvala tradicija. Čista svest proizilazi isključivo iz jasnoće učenikovog razumevanja.

12. Gospod se ne može videti pomoću svetih tekstova ili Gurua. Sopstvo se vidi jedino Sopstvom, uz čist um.

13. Sve veštine koje čovek stekne gube se zbog nedostatka vežbanja, ali ova veština mudrosti postepeno raste, kada se jednom stekne.

14. Kao što se ogrlica smatra izgubljenom ako na nju zaboravimo, pa kad je pronađemo uvidimo grešku, tako se i Sopstvo dostiže (kada je zabluda otklonjena) uz pomoć reči Gurua.

15. Zaista je nesrećna osoba, koja, nesvesna svog Sopstva, uživa u čulnim objektima, isto kao osoba koja prekasno uvidi da je hrana koju je pojela bila otrovna.

16. Razvratnik koji, čak i pošto shvati da su objekti sveta varljivi, još uvek razmišlja o njima, običan je magarac, a ne čovek.

17. Čak i najmanja misao baca čoveka u tugu. Kada je oslobođen svih misli, on uživa u nepomućenom blaženstvu.

18. Kao što doživljavamo zabludu da je proteklo stotine godina u snu koji je trajao sat vremena, tako doživljavamo i igru *maje* (iluzije) u budnom stanju.

19. Srećan je onaj čovek čiji je um uravnotežen i oslobođen od vezanosti i mržnje, i koji na ovaj svet gleda kao običan posmatrač.

20. Onaj koji je dobro razumeo kako da napusti sve ideje prihvatanja i odbacivanja i koji je dostigao svest koja se nalazi u najvećim dubinama srca – stiče veliku slavu u životu.

21. Po raspadu tela prestaje da postoji etar (svest), ograničen srcem. Ljudi nepotrebno jadikuju misleći da je Sopstvo umrlo.

22. Kada se vrčevi razbiju, prostor unutar njih postaje neomeđen. Isto tako, kada telo prestane da postoji, Sopstvo ostaje večno i nedirnuto.

23. Zaista nema ničeg što se rađa ili umire, bilo gde, u bilo koje vreme. To se samo Brahman pojavljuje u prividnoj formi sveta.

24. Sopstvo je beskrajnije od prostora; ono je čisto, suptilno, neraspadljivo i plemenito. Kao takvo, kako može da bude rođeno i kako može da umre?

25. Sve je mirno, Jedno bez početka, sredine ili kraja, za šta se ne može reći da je postojeće ili nepostojeće. Znaj ovo i budi srećan.

26. O, Ramo, zaista je plemenitije lutati ulicama među izopštenima i prositi sa zemljanom posudom u ruci, nego živeti život koji je ogrezao u neznanju.

27. Nijedna bolest, otrov, nevolja, niti bilo koji drugi jad na svetu, ne stvara ljudima više patnje nego glu-post, koja je nastala u njihovim telima.

DRUGO POGLAVLJE

(NE) STVARNOST SVETA

1. Kao što se veliki okean mleka umirio kada je planina Mandara (kojom su ga Deve i Asure uzburkale) prestala da podrhtava, tako se i iluzija samsare okončava kada se um smiri.
2. Samsara izranja kada um postaje aktivan, a nestaje kada se on umiri. Stoga, smiri um, kontrolišući dah i podsvesne želje (*vasane*).
3. Ova bezvredna samsara se rađa iz čovekove mašte i nestaje kad se mašta raspline. Bez imalo sumnje, ona je potpuno beznačajna.
4. Prestajemo da se bavimo idejom da je naslikana zmija živa kada shvatimo istinu. Slično tome, samsara prestaje da postoji (kada se spozna Istina) makar i nastavila da se pojavljuje.
5. Ovaj istrajni duh samsare, koji je tvorevina obmanutog čovekovog uma i uzrok njegovih patnji, nestaje kada čovek duboko promisli o njemu.